

Sagarra, premi Giménez-Frontín

Aquesta setmana, l'Associació Col·legial d'Escriptors ha concedit a Joan de Sagarra el primer premi en memòria del poeta i crític José Luis Giménez-Frontín, que va ser col·laborador del nostre suplement durant molts anys, pràcticament fins a la seva mort l'any 2008. Aquests dies, Frontín hauria fer setanta anys i la raó de donar-li a Sagarra no és conjuntural. Com explica a les seves memòries, *Los días contados*—van aparèixer tres mesos abans de la seva mort— Joan de Sagarra va ser qui va introduir-lo a la redacció de *Tele/Expres* quan el dirigia l'enyorat Manuel Ibáñez Escofet. Frontín seria, amb Josep Maria Carandell, un dels perpetradors de suplement literaris a la premsa d'abans i després de la Transició.

Sagarra ha estat, a la vegada, un dels referents del periodisme ben parit del nostre país—ell sospito que preferiria el terme *malparit*—. Ens va ensenyar, molt més que a la facultat, on abunden els Tresserras i companyia, la manera de fer punta un article, d'esmolat les paraules i de tirar amb bala. El seus llibres, l'històric *Las rumbas de Joan de Sagarra* i el més recent *La horma de mi sombrero*, són un compendi del periodisme que val la pena llegir, amb la política justa per no enfarfegar.

Vaig llegir durant anys les cròniques teatrals quan fustigava ocellots com Flotats i Boadella, i així ens evitava pèrdues de temps inútils. Eren més divertits aquells articles que les insofribles obres de teatre que fa anys que empudeguen les nostres sales. Sagarra treia el fuet i més d'un bruixot va intentar deixar-lo fora de la platea, però la seva prosa puntera ha estat un dels exercicis més sans del periodisme recent. El nostre home, encara ara, es manifesta devotament “contra el patufetisme-leninisme i la cultueta” i m'entusiasmen els seus articles sobre els cantants i escriptors francesos, com l'últim que publicat sobre Camus, un dels seus personatges habituals. Sagarra representa un periodisme d'autor, que resisteix malgrat la decadència de la premsa escrita, de la politiqueria i d'altres tics que ens aboquen a l'abisme. És tracta d'un periodisme, segurament, d'altre temps, però beneficiós pels que creiem en la professió, en l'artesania, lluny dels refregits, de les opinions òbvies, també del cinisme i la hipocresia on s'han instal·lat els articulistes que intenten fer creure que els dolents sempre són els altres. Frontín estaria content pel premi a Sagarra, que el va acceptar emocionat, com un acte de “noblesa i amistat”. *

T

Amb els seus articles amb bala, Joan de Sagarra ens ha ensenyat més periodisme que a la facultat

FEMINITATS ADA CASTELLS

Nens ben alimentats

No sé si és perquè l'exigència del públic ha augmentat o perquè els actors s'han de guanyar la vida com poden i el teatre infantil és una sortida més segura que la del d'adults, però darrerament hi ha un nivell d'espectacles per a infants per treure's el barret. Al Teatre Lliure—afanyeu-vos, que és fins a l'1 de desembre—La Kompanyia està fent una adaptació de *Moby Dick* que aconsegueix equilibrar el respecte pel clàssic i la diversió. Engrescar uns nens habituats al ritme dels jocs informàtics perquè entrin a la història del capità Ahab no és gens fàcil. Ho aconsegueixen fent molt el ximple, sí, i de manera molt intel·ligent. La representació es fa a l'entorn de la sala del teatre i així el públic va seguint la tripulació del *Pequot* a través dels recambrons, els passadissos on hi ha la tramoia, les

petites sales on ningú mai no entra... Les escales es transformen en un port, els corredors són la coberta d'un vaixell i el públic es converteix en mariners. Tot pren molta força amb l'escenografia de Frederic Amat i els nens descobreixen el suc del blanc i negre. No cal omplir-ho tot de colors xarons.

L'altre gran muntatge és el de *Guillem Tell* de La Baldufa al Liceu. El repte d'aconseguir cridar l'atenció d'uns nens amb uns estímuls musicals a l'altura de la Selena Gómez i similars també és complicat. La majoria tenen la idea de l'òpera com una cosa ridícula i aquí és on els cantants tenen l'encert d'aprofitar-ho i posar-hi tot l'humor que s'escaigui, però quan els tenen seduïts, patapam, arriba aquella ària i el seu poder és el silenci a platea. Rossini, 1-Disney Channel, 0. Que no decaigui! *

ELSENYORRUC GUILLEM CIFRÉ

